

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **V. T. D.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Bělušice
sídlem Bělušice 66, 435 26 Bělušice
zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem
sídlem Jugoslávská 2, 360 01 Karlovy Vary

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) **T. T. N.**, narozené X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
- 2) **nezl. D. A. D.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený osobou zúčastněnou na řízení 1) jako zákonnou zástupkyní
- 3) **nezl. H. L. D.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený osobou zúčastněnou na řízení 1) jako zákonnou zástupkyní
všichni bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2026, č. j. OAM-8861-31/ZR-2025,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2026, č. j. OAM-8861-31/ZR-2025, jímž byla žalobci podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a současně mu byla podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky, a to do 30 dnů od právní moci daného rozhodnutí, popř. do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Současně žalobce navrhl, aby byla žalovanému uložena povinnost zaplatit mu náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Úvodem žaloby žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaný nepostupoval v souladu platnými právními předpisy a mezinárodními smlouvami – zejména s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte. Napadené rozhodnutí pak označil za zcela nepřiměřené z hlediska zásahu do svého soukromého a rodinného života, jelikož žalovaný neměl dostatečně posoudit konkrétní situaci žalobce. Žalovaný měl dle žalobce také rozhodnout v rozporu se skutečným stavem věci, když nijak nezjišťoval okolnosti svědčící v jeho prospěch.
3. Následně žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadaného rozhodnutí, kterou spatřoval v jeho vnitřním rozporu, neboť žalovaný na jedné straně konstatoval, že mu zákon neukládá povinnost posuzovat přiměřenost daného rozhodnutí, nicméně následně přiměřenost napadeného rozhodnutí opakovaně deklaroval, a to ve vztahu k mezinárodním smlouvám (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluva o právech dítěte), i k § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
4. V návaznosti na dříve uvedené žalobce dále namítl, že žalovaný zcela bagatelizoval jeho situaci, jakož i situaci jeho rodiny, když se v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil pouze na zcela paušální tvrzení o osobě žalobce jako zločinci, přičemž zároveň zlehčil postavení rodiny žalobce a její situaci, kterou se ani nijak blíže nezabýval. K tomu žalobce zmínil, že byť spáchal drogovou trestnou činnost (exces), které lituje, za zbylých 23 let svého pobytu v České republice nikdy nejednal v rozporu se zákonem (resp. řádně podnikal). Trestné činnosti se přitom dopustil z důvodu tíživé (ekonomické) rodinné situace v době epidemie nemoci Covid-19; ostatně mu byl také uložen trest při spodní hranici zákonné trestní sazby (s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval). Dle názoru žalobce tedy tyto skutečnosti žalovaný ve věci nezohlednil. Žalobce též namítl, že ačkoliv žalovaný v řešeném případě provedl jeho výslech, jakož i výslech jeho rodinných příslušníků, informace z nich plynoucí ignorovat a nijak je nepromítl do posouzení otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím tak dle žalobce došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života (resp. i jeho rodinných příslušníků), a to v rozporu s právem na rodinný život a právem nezletilých dětí na výchovu a zabezpečení ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

strany rodičů (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte). V tomto směru nebylo napadené rozhodnutí individualizováno, ale vychází toliko z paušálních závěrů.

5. Žalobce dále zmínil, že je aktuálně ve výkonu trestu zcela bezproblémový a v budoucnu nehodlá své pochybení opakovat; skutečně se tedy jednalo o exces v jeho životě. Hrozba veřejnému pořádku by přitom měla být hodnocena ke dni vydání napadeného rozhodnutí, přičemž žádné úvahy v tomto směru žalovaný neprovedl, když paušálně uvedl, že je žalobce hrozbou pro společnost a nebezpečím pro veřejný pořádek.
6. Závěrem žalobce uvedl, že je celá jeho rodina naprosto bezproblémová, přičemž děti (narozené na území České republiky) řádně chodí do školy a jsou dobře vedeny jejich matkou, která obstarává chod domácnosti, ačkoliv je to pro ni již nyní velmi náročné (má zdravotní problémy – potíže se sluchem). K tomu pak žalobce doplnil, že je pro něj i jeho rodinu přesídlení do domovského státu nemožné, neboť by to znamenalo „nedozírné následky“.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný nejprve obsáhle zrekapituloval uplatněnou žalobní argumentaci. Dále poukázal na skutečnost, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp. zn. 4 T 1/2025, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 15 To 45/2025, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 a půl roku se zařazením do věznice s ostrahou, společně s peněžitým trestem v celkové výši 800 000 Kč, a to pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. b), písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“). Žalobce tak byl odsouzen za spáchání závažné drogové trestné činnosti, když po dobu více jak dvou let prodával a přechovával za účelem další distribuce koncovým uživatelům psychotropní látku zvanou pervitin. Žalovaný proto v nyní řešené věci shledal naplnění podmínek pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Uvedl též, že v daném případě posuzoval na jedné straně veřejný zájem, závažnost spáchaného trestného činu a formu a výši trestu a na druhé straně zejména soukromý a rodinný život žalobce. K tomu zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
  8. Dle žalovaného pak není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec (zde žalobce) s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za obchod s drogami. Povolení k trvalému pobytu je nejvyšším pobytovým statutem a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal. S ohledem na nebezpečnost trestné činnosti, které se žalobce dopustil, i celkovou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody, je zde převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který žalobce hrubým způsobem narušil. K tomu žalobce popsal nebezpečnost průvodní trestné činnosti spojené s distribucí a užíváním návykových látek (drog).
  9. Žalovaný poté konstatoval, že se ve věci zabýval způsobem narušení veřejného pořádku ze strany žalobce a závažností tohoto protiprávního jednání, negativními plošnými dopady obchodu s drogami na většinovou společnost, veřejné zdraví a ochranu veřejného pořádku a rovněž i dopadem napadeného rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života, přičemž posuzoval zejména jeho přiměřenost v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

práv a základních svobod. Na základě informací zjištěných v průběhu správního řízení přitom dle žalovaného nebylo možno rodinné a soukromé vazby považovat za důvod, proč by zrušením povolení k trvalému pobytu mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Zrušení povolení k trvalému pobytu pak nepředstavuje větší dopad do soukromého a rodinného života žalobce než uložený více jak osmiletý nepodmíněný trest odnětí svobody, který žalobce v současné době vykonává ve věznici s ostrahou.

10. Dále žalovaný popsal, že rodinné vazby žalobce byly v projednávaném případě dostatečně prošetřeny, přičemž poukázal na fakt, že se žalobce od 19. 3. 2024 do současné doby nachází ve vazbě a výkonu trestu odnětí svobody (konec tohoto trestu má stanoven na den 19. 9. 2032). Po dobu nepřítomnosti žalobce se o výchovu a výživu nezletilých dětí stará jeho manželka a ze zpráv o provedeném šetření v rodině, stejně jako z realizovaných výsledků vyplynulo, že je o nezletilé děti postaráno. K případnému zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobce a stran jeho vztahu k nezletilým dětem, žalovaný doplnil, že právě protizákonná činnost žalobce zapříčinila rozdělení jeho rodiny.
11. K námitce žalobce, že je napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tak žalovaný uvedl, že zrušení trvalého pobytu žalobce nebylo v rozporu s nadepsanými články, neboť důvody, pro které bylo správní řízení ve věci vedeno, jsou podřaditelné pod výčet důvodů dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Fakt, že má žalobce v České republice rodinné vazby a dvě nezletilé děti, na které však on sám nebral žádné ohledy, když se dopustil závažné trestné činnosti, tedy neznamená, že by vydané rozhodnutí bylo nepřiměřené. Napadené rozhodnutí je tudíž s přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem dle žalovaného přiměřené a v souladu s dotčenou právní úpravou.

Replika žalobce

12. V podané replice žalobce nejprve uvedl, že v důsledku odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na území České republiky pobývat bude i nadále, a to minimálně po dobu výkonu tohoto trestu. Žalovaný se poté dle žalobce nijak nezabývá tím, zdali bude v jeho případě dán veřejný zájem na ochraně společnosti i v době, kdy bude propuštěn z výkonu trestu, jakož ani tím, že žalobce, vyjma jednoho excesu, neporušoval zákony České republiky. Doplnil, že svým nezákonným jednáním ohrozil zdraví maximálně několika jednotlivců, resp. ti si ho ohrozili vědomě sami, a nebylo proto možné tvrdit, že je jeho pobyt na území nežádoucí z důvodu ohrožení veřejného zdraví. Dle žalobce žalovaný v řešeném případě vyslovil naprosto obecná konstatování ohledně obchodu a výroby drog, aniž by tyto skutečnosti konkretizoval ve vztahu osobě žalobce. Žalovaný pak v rámci posouzení otázky přiměřenosti kladl neopodstatněně k tíži žalobce i sekundární kriminalitu spojenou s užíváním drog. Žalobce též zopakoval, že je napadené rozhodnutí zcela paušální a neindividualizované. Žalovaný se poté vůči žalobci měl dopustit dvojího přičítání, když mu kladl k tíži jednak odsouzení a jednak druh trestné činnosti. Napadené rozhodnutí tak žalobce opětovně označil za nezákonné, zejména z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho rodinného života.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

13. Oba zúčastnění na řízení 1) soudu sdělila, že s žalobcem (tj. jejím manželem) v České republice žije již dlouho a mají zde také dvě děti, které na území navštěvují základní školu, přičemž jsou tak plně integrovány. Napadené rozhodnutí tudíž představuje pro jejich rodinu vážný dopad, neboť se žalobce podílí na výchově dětí a zajišťuje stabilitu rodiny. Osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) (tj. děti žalobce) pak prostřednictvím osoby zúčastnění na řízení 1) uvedly, že je pro ně žalobce jako otec velmi důležitý, jelikož se o ně stará. Nucený odchod žalobce z České republiky by proto vnímaly jako velmi těžký.

Další vyjádření žalobce

14. Žalobce v dalším vyjádření ze dne 9. 4. 2026 opětovně upozornil na zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života celé jeho rodiny. Znovu též zmínil, že v průběhu trestního stíhání projevil značnou sebereflexi, kterou žalovaný nezohlednil; nadto vzhledem k jeho jinak bezúhonnému životu.

Posouzení věci soudem

1. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili. V kontextu nadepsaného ustanovení s. ř. s. přitom soud ve věci rozhodoval pouze na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit a které jsou jim známy, přičemž tedy ve svém hodnocení vycházel jednak z prohlášení ze dne 31. 3. 2026, v němž žalobce uvedl, že po vykonání trestu odnětí svobody hodlá vést řádný život, pracovat a starat se o rodinu, a dále ze žalobcem předložených prohlášení osob zúčastněných na řízení 1) a 3) ze dne 8. 4. 2026 o tom, jak jim žalobce chybí a že napadené rozhodnutí představuje zásadní zásah do jejich soukromého a rodinného života (pozn. soudu – žalovanému a osobám zúčastněným na řízení byly listiny předloženy žalobcem až v soudním řízení řádně doručeny, přičemž tedy měli možnost se s nimi v úplnosti seznámit a případně i reagovat na jejich obsah), a jednak z kompletního správního spisu vedeného v řešeném případě žalovaným.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
16. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. S ohledem na obsah a formulaci žalobní argumentace soud zároveň zdůrazňuje, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tudíž oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Jinak řečeno, žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22, nebo ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Jestliže žalobní bod nadepsaným požadavkům vyhovuje, pak je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, popř. v průběhu řízení dále doplněn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006-121). Obsah, rozsah a kvalita žalobní argumentace tak předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49). K tomu soud poukazuje také na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž bylo konstatováno, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.“* Soud přitom není povinen ani oprávněn (spekulativně) domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). Právě ve světle nadepsaných judikturních závěrů tedy zdejší soud přistoupil k hodnocení uplatněných žalobních tvrzení.

18. V logice uspořádání řádně uplatněných žalobních bodů se soud ve věci nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval obecně v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není dostatečné a postrádá konkrétní úvahy stran jeho soukromého a rodinného života. Žalobce zároveň namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho vnitřní rozpornosti, když měl žalovaný na jedné straně konstatovat, že mu zákon neukládá povinnost posuzovat přiměřenost daného rozhodnutí, nicméně následně přiměřenost napadeného rozhodnutí opakovaně deklaroval.
19. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
20. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.

21. Případným je připomenout i závěr plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, že „není nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“
22. V souvislosti s předmětnou námitkou soud dále poznamenává, že napadené rozhodnutí je zásadně nutno vnímat komplexně, resp. řádně reflektovat jeho úplný obsah, a nikoliv bez dalšího selektovat či vytrhávat z kontextu jednotlivé skutečnosti v něm uvedené a tyto následně vykládat izolovaně a (účelově) nepřiléhavě.
23. Vycházejí z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba uvést, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný podle názoru soudu dostal, neboť srozumitelně a dostatečným způsobem popsal, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým konkrétním okolnostem (zjištěním) v rámci hodnocení věci přihlédl.
24. Žalovaný se přitom v napadeném rozhodnutí otázkou soukromého a rodinného života žalobce seznatelně zabýval, přičemž s odkazem na úplný obsah odůvodnění namítaného rozhodnutí nelze konstatovat, že by se jednalo o hodnocení toliko paušální a neindividualizované, resp. v tomto ohledu nepřezkoumatelné. K tomu lze uvést, že žalovaný úvodem odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 2) zrekapituloval rozsudky trestních soudů (v právní moci dne 1. 8. 2025), kterými byl žalobce odsouzen pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. b), písm. c) trestního zákoníku, mj. k trestu odnětí svobody ve výměře 8 a půl roku se zařazením do věznice s ostrahou. Dále v něm (str. 2 až 4) žalovaný obsáhle citoval vyjádření žalobce v rámci vedeného správního řízení (po seznámení se s obsahem spisového materiálu). Následně (str. 4) žalovaný upozornil na skutečnost, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemá zákonnou povinnost posuzovat dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zdůraznil přitom, že žalobce naplnil podmínky pro zrušení trvalého pobytu podle nadepsaného ustanovení – tj. byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky pro spáchání úmyslného trestného činu.
25. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí (str. 5 až 6) konstatoval to, že dané zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není v rozporu čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod, a to v kontextu možného zásahu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť nezákonné jednání (trestná činnost) žalobce dosahovalo intenzity narušení veřejných zájmů opravňující i k závažnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 7 až 8) též uvedl, že ve věci vycházel i z § 2 odst. 4 správního řádu, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. K tomu vyložil, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen za obchod s drogami. Připomněl, že povolení k trvalému pobytu je kromě českého občanstvím nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími zůstal. S ohledem na nebezpečnost trestné činnosti, které se žalobce dopustil a pro kterou byl také odsouzen k 8 a půl letému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, proto žalovaný shledal převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který cizinec hrubým způsobem narušil, jakož z důvodu ochrany veřejného zdraví, vzhledem ke zničujícímu dopadu působení drog na společnost (zejména mladistvé). Zároveň měl žalovaný za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je nejen ve veřejném zájmu, ale i v souladu s obsáhle citovanou judikaturou Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie.

26. Současně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 5 až 12) odpovídajícím způsobem hodnotil veškerá učiněná zjištění stran soukromého a rodinného života žalobce, přičemž se tak zabýval i nejlepším zájmem dětí žalobce. Žalovaný rovněž v této části poukázal na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že v dané věci k jistému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky a nezletilých synů dojde. Tento zásah si ovšem žalobce přivodil sám spácháním závažné (drogové) trestné činnosti, které se měl najisto vyvarovat. Poukázal též na skutečnost, že právě žalobcovo nezákonné jednání způsobilo jeho odloučení od rodiny, neboť aktuálně vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 8 a půl roku. V tomto ohledu tedy shledal, že po celkovém posouzení případu a vzhledem k povaze trestněprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů žalobce.
27. Soud poté ve věci konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně (zcela individualizovaně) a srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel a jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. Rozhodnutí žalovaného tudíž dle názoru soudu splňuje požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem odůvodnil, z jakého důvodu považoval chování žalobce za skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Soud se s tímto názorem žalovaného plně ztotožňuje. Zároveň žalovaný řádně odůvodnil i vlastní úvahy, proč napadené rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Z výše uvedených důvodů proto soud považuje žalobcem značně povšechně vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
28. Jedná-li se pak v této souvislosti o žalobcem tvrzenou vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí vycházející z toho, že měl žalovaný na jedné straně konstatovat, že mu zákon neukládá povinnost posuzovat přiměřenost daného rozhodnutí, ale následně přiměřenost napadeného rozhodnutí opakovaně deklaroval, tak ani této námitce zdejší soud nepřisvědčil. Dané žalobní tvrzení totiž vytrhává z kontextu jisté skutečnosti, aniž by tedy řádně reflektovalo úplný obsah a návaznost odůvodnění napadeného rozhodnutí.
29. K tomu zdejší soud dodává, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zjevně vycházel z toho, že byť právní úprava zákona o pobytu cizinců potřebu zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí vztahuje pouze na ta správní řízení vedená v režimu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zmíněného zákona, u nichž je to výslovně stanoveno, judikatura Nejvyššího správního soudu již před časem toto pravidlo prolomila a dovodila, že s ohledem na aplikační přednost závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod jsou správní orgány povinny posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince i tehdy, když to zákon výslovně nestanoví. Tato povinnost ovšem není bezbřehá, ale uplatní se pouze při kumulativním splnění dvou základních podmínek. První podmínkou je, že cizinec již v rámci správního řízení vznesl zcela konkrétní námitku svědčící o nepřiměřenosti dopadů plynoucích z rozhodnutí do sféry jeho soukromého či rodinného života, a druhou podmínkou je, že jím tvrzený zásah není bez bližšího posouzení nemyslitelný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39; zejména pak rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, který judikaturu stran vnímání úlohy korektivu přiměřenosti v pobytových řízeních ve věcech cizinců sjednotil). Právě shora popsané judikатурní závěry s vazbou na dotčené ustanovení zákona o pobytu cizinců tak byly seznatelně promítnuty do odůvodnění napadeného rozhodnutí, v čemž tedy nebylo možno shledat vnitřní rozpornost.

30. Předmětná žalobní námitka přitom byla v řešené věci sama o sobě bez významu, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že se žalovaný otázkou posuzování přiměřenosti následků daného rozhodnutí z hlediska práva žalobce a členů jeho rodiny na respektování soukromého a rodinného života zabýval, a to právě na základě přímé aplikovatelnosti čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod.
31. V návaznosti na vše dříve popsané soud stran namítnuté nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí upozorňuje na fakt, že výhrady žalobce uplatněné v podané žalobě fakticky představují zejména nesouhlas s vlastním posouzením věci žalovaným, jímž se bude soud zabývat níže. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Možno k tomu zmínit i závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že „*nepřezkoumatelnost nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pociťovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení.*“
32. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
33. Následně se soud zabýval samotným meritem žalobní argumentace, kterým byla v zásadě otázka přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho a jeho příbuzných. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života přitom žalobce spojoval obecně s tím, že má na území České republiky úzký rodinný vztah s manželkou a dvěma nezletilými syny.
34. Pokud se jedná právě o posouzení soukromého a rodinného života žalobce, soud v první řadě konstatuje, že žalovaný ve věci nijak nezpochybňoval skutečnost, že žalobce na území České republiky žije již značnou dobu (na území České republiky přicestoval v roce 2001), přičemž zde má také manželku a dva nezletilé syny (tj. osoby zúčastněné na řízení). K tomu ostatně žalovaný dle soudu učinil i relevantní zjištění podávající se z dostupných evidencí a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provedených šetření (dožádání). Poukázat je možno na výpisy z cizineckého informačního systému ve vztahu k žalobci a jeho rodinným příslušníkům (všichni státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky) pobývajícím na území České republiky. Dále na prověření žalobce jako podnikatelského subjektu – aktuálně bez platného záznamu. Zmínit je třeba i sdělení Vězeňské služby České republiky ze dne 12. 9. 2025 týkající se výkonu trestu odnětí svobody žalobce, který nastoupil dne 19. 3. 2024 s plánovaným koncem věznění dne 19. 9. 2032. Z dožádané zprávy Orgánu sociálně-právní ochrany dětí Městského úřadu Ostrov ze dne 30. 9. 2025 a ze zpráv Základní školy Hroznětín ze dne 22. 9. 2025 zároveň vyplynuly informace o sociálním zázemí nezletilých synů žalobce; mj. to, že žijí spolu s matkou (tj. manželkou žalobce) v rodinném domě (ve vlastnictví manželky žalobce), která jim jako jediná osoba zajišťuje péči a všechny jejich potřeby, neboť žalobce je ve výkonu trestu odnětí svobody. K manželce žalobce zde bylo dále uvedeno, že podniká – má obchod, kde sama prodává. Chod domácnosti tak zajišťuje i po finanční stránce pouze manželka žalobce. Se žalobcem je rodina v telefonickém kontaktu a občas ho i navštíví. Synové žalobce jsou zdraví, navštěvují základní školu; matka má zdravotní problémy se sluchem. Nutno pak zdůraznit i fakt, že se žalobcem byl dne 14. 10. 2025 proveden výslech stran jeho osobních a rodinných poměrů; v tomto kontextu byla dne 22. 10. 2025 ve věci vyslechnuta i jeho manželka a starší syn [tj. osoby zúčastněné na řízení 1) a 3)]. Ze zprávy Vězeňské služby České republiky ze dne 27. 10. 2025 se poté podává, že chování a vystupování žalobce po dobu jeho věznění je na standardní úrovni (tj. žalobce nemá nedostatky, nebyl kázeňsky trestán ani odměněn). Z opisu z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 29. 8. 2025 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 5. 2025, č. j. 4 T 1/2025-5304, a navazujícím rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 8. 2025, č. j. 15 To 45/2025-5400, pak plyne odsouzení žalobce [pozn. soudu – rovněž i jeho manželky – tj. osoby zúčastněné na řízení 1)] k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 8 a půl roku se zařazením do věznice s ostrahou, společně s peněžitým trestem v celkové výši 800 000 Kč, a to pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. b), písm. c) trestního zákoníku. Předmětné trestné činnosti se přitom žalobce dopouštěl nejméně od počátku roku 2022 do jeho zadržení Policií České republiky dne 19. 3. 2024. K tomu soud pro úplnost odkazuje na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde byly všechny tyto skutečnosti, které jsou podloženy obsahem správního spisu, dostatečně popsány a odpovídajícím způsobem uváženy, jak bude též níže vypořádáno.

35. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
36. Kritéria, která je třeba v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života zohlednit, jsou tak demonstrativně uvedena v nadepsaném § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37). V této souvislosti je možno upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2020, č. j. 1 Azs 500/2020-24, v němž bylo konstatováno, že „*při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36).*“

37. K tomu soud upozorňuje na skutečnost, že žalobce stran soukromého a rodinného života v průběhu daného správního řízení uvedl pouze skutečnosti týkající se jeho rodinných vazeb na území České republiky, avšak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti týkající se jeho sociálních, společenských, kulturní ani ekonomických vazeb na Českou republiku, když toliko sdělil, že v České republice pobývá již dlouhou dobu (tj. od roku 2001). Soud má přitom v posuzovaném případě za to, že žalobci byl žalovaným poskytnut dostatečný a zcela odpovídající prostor ke konkrétnímu a úplnému vyjádření se k jeho vazbám na území České republiky.
38. V nadepsaných souvislostech pak soud neshledal důvodnou blíže nespecifikovanou poznámku žalobce stran toho, že se žalovaný neměl dostatečně zabývat jeho rodinnou situací a okolnostmi svědčícími v jeho prospěch. Z napadeného rozhodnutí ve spojení s obsahem spisové dokumentace je totiž nájisto seznatelné, že se žalovaný rodinnou situací žalobce zabýval komplexně – resp. zohlednil všechna relevantní zjištění, a to v přímé návaznosti na tvrzení uplatněná žalobcem v průběhu správního řízení. Co se dále týče zcela povšechného poukazu žalobce na nezohlednění okolností svědčících v jeho prospěch, popř. že žalovaný ignoroval informace z jeho výpovědi a výsledku jeho rodinných příslušníků, tak soudu není vůbec zřejmé, které konkrétní skutečnosti tímto byly myšleny, resp. měly být v tomto ohledu opomenuty, a v jakých souvislostech relevantních pro hodnocení řešené věci. Soud k tomu opětovně připomíná, že nebyl povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet argumentaci ve smyslu jednoznačného uvedení určité „nezohledněné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce“. V obecné rovině přitom zdejší soud žádný takový deficit v postupu žalovaného nevyhodnotil.
39. Nutno k tomu ve stručnosti uvést, že způsob, forma a rozsah využití práv záleží pouze na svobodném rozhodnutí toho kterého účastníka řízení. Bylo tedy na samotném žalobci, zda v řešeném případě využije či nevyužije práva vyjádřit se v řešeném případě, včetně volby způsobu a formy jeho provedení, a to se všemi případnými důsledky (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2 Azs 305/2017-30, či ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 As 272/2018-37). V daném případě tedy zůstává rozhodným to, že se žalobce nepochybně mohl v průběhu vedeného správního řízení vyjádřit (popř. i navrhnout důkazy), což ostatně také učinil (viz vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 10. 12. 2025, resp. i protokol o výsledku žalobce ze dne 14. 10. 2025). Všechna tato práva tudíž nebyla žalobci nijak upřena.
40. Dále je ve věci třeba zdůraznit fakt, že žalobcem v žalobě výslovně poukazovaná délka jeho pobytu na území a rodinné vazby (tj. manželka žalobce a jejich nezletilí synové), byly okolnosti, s nimiž žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně a obsáhle pracoval – tj. byly seznatelné a odpovídajícím způsobem hodnoceny. Žádné další konkrétní skutečnosti, které by byly pro daný případ relevantní, poté nevyplývaly jak z obsahu správního spisu (tj.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z vlastních zjištění žalovaného ani z tvrzení žalobce či jeho rodinných příslušníků), tak ani aktuálně z žalobních tvrzení.

41. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019-43, k tomu zdejší soud dodává, že měl-li žalobce za to, že v jeho případě existují výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, bylo pouze na něm, aby je zcela konkrétně uvedl. Teprve pokud by tak učinil, by bylo možné žalovanému důvodně vytknout, že k nim měl přihlédnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistil skutkový stav. Taková situace však v projednávané věci dle soudu nenastala. K tomu je možné odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38, v němž bylo vysloveno, že *„je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60).“*
42. Soud tak v projednávaném případě konstatuje, že se žalovaný přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval, přičemž v napadeném rozhodnutí řádně zohlednil skutečnosti, které vyplynuly z obsahu správního spisu – resp. z vlastních zjištění podávajících se z dostupných evidencí a provedených šetření (dožádání), ve spojení s odsuzujícími rozhodnutími trestních soudů, a to právě v návaznosti na tvrzení uplatněná ve věci samotným žalobcem, jakož i jeho rodinnými příslušníky v rámci jejich svědeckých výpovědí.
43. Žalovaný tedy nepominul dlouhodobost pobytu žalobce na území České republiky ani existenci jeho rodinných vazeb. Dle soudu žalovaný v projednávané věci řádně porovnával a hodnotil na jedné straně shora popsanou žalobcem spáchanou závažnou drogovou trestnou činnost, pro kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody (tj. komplexně její charakter, její společenskou nebezpečnost, informace o způsobu zapojení žalobce do této drogové trestné činnosti, jakož i formu a délku nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého žalobci), a na straně druhé soukromé a rodinné okolnosti jeho života (tj. že má žalobce na území České republiky dva nezletilé syny, o které se v současné době stará pouze jejich matka – manželka žalobce, délku pobytu žalobce na území, s tím, že do jeho odsouzení nebyl trestán, jakož i skutečnosti týkající se aktuálního výkonu trestu žalobcem ve věznici s ostrahou). Dle soudu pak žalovaný v řešeném případě důvodně uzavřel, že je zrušení trvalého pobytu žalobce zcela přiměřené zjištěným okolnostem a plně v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod. Sám žalovaný přitom uvedl, že zrušení pobytového oprávnění žalobci bude v dané věci znamenat citelný zásah do jeho soukromého a rodinného života, avšak se nejedná o zásah nepřiměřený. Žalovaný též přiléhavě doplnil, že napadeným rozhodnutím aktuálně nedojde ke změně způsobu života jeho nezletilých synů, neboť ti jsou v současné době v péči matky, která se o ně v úplnosti stará. K tomu připomněl, že daný zásah do soukromého a rodinného života si žalobce přivodil sám, a to nepodmíněným trestem odnětí svobody za spáchání závažné drogové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trestné činnosti na území. Žalovaný dále přiléhavým způsobem vyložil, že Úmluva o právech dítěte v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty, což není nijak napadeným rozhodnutím dotčeno. Zrušením trvalého pobytu žalobce tak nejsou porušeny žádné články Úmluvy o právech dítěte. Za vyvstalých okolností také nebylo možno nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce stavět nade všechny zájmy chráněné právním řádem. Bude proto pouze na žalobci a jeho rodině (všichni státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky), jakým způsobem budou společné soužití nadále realizovat, což vychází i z judikatury Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva.

44. Žalovaný tudíž na základě nadepsaných skutečností dospěl k odůvodněnému závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků nebude nepřiměřený. Žalovaný též zcela přiléhavě zdůraznil, že žalobce způsobil vydání napadeného rozhodnutí svým vlastním úmyslným trestněprávním jednáním. Dle soudu tedy pro věc relevantní závěry žalovaného, opřené o konkrétní zjištění plynoucí ze spisové dokumentace, žalobce povšechnou žalobní argumentací nijak (účinně) nezpochybnil.
45. Pouze nad rámec soud v tomto ohledu doplňuje i fakt, že byť se žalobce v podané žalobě opakovaně dovolával délky svého pobytu na území (již od roku 2001), čímž zřejmě směřoval k míře jeho integrace, tak prostřednictvím ustanoveného tlumočníka v rámci daného správního řízení (konkrétně při výslechu) výslovně uvedl, že ovládá pouze vietnamštinu, neboť se od příjezdu věnoval toliko zaměstnání; z českého jazyka umí pouze základy. Tento žalobcův poukaz stran jeho údajné integrace na území České republiky je tak v tomto světle dle soudu zásadně nepřiléhavý.
46. Z výše popsaného je tedy v řešeném případě zřejmé, že žalovaný ve svém postupu vycházel ze zcela jednoznačných zjištění, která se týkala právě osobních a rodinných poměrů žalobce, resp. posuzovaného případu. Tvrzení žalobce o toliko paušálním hodnocení věci tudíž soud shledal v kontextu konkrétního obsahu spisového materiálu a komplexního odůvodnění napadeného rozhodnutí za zcela mimoběžné.
47. S ohledem na závažné protiprávní jednání žalobce (tj. drogovou trestnou činnost) a jeho důsledky je poté případným odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, ve kterém bylo uvedeno, že *„stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“* Dále zde bylo přiléhavě pro nyní posuzovanou věc vyloženo, že *„za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59).

48. Zde je třeba zdůraznit také konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které si žalobce „před páčáním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31).
49. Tyto závěry se pak dle názoru soudu plně uplatní i v nyní projednávaném případě. Nadto lze v daném ohledu upozornit též na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17: „Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu není stěžovateli odeprán výkon rodičovských práv.“ V této části soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, v němž bylo uvedeno, že „[s]těžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispoločenským jednáním o něj může přijít.“ (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 4 Azs 18/2022-65).
50. Sam žalobce přitom z vlastní vůle – tj. spácháním závažné drogové trestné činnosti – aktuálně způsobil daleko zásadnější odloučení jeho osoby od rodiny, a to právě v kontextu jeho odsouzení k trestu odnětí svobody s plánovaným koncem věznění až dne 19. 9. 2032.
51. S ohledem na závažnost drogové trestné činnosti, které se žalobce na území České republiky dopouštěl nejméně od počátku roku 2022 do jeho zadržení Policií České republiky dne 19. 3. 2024, jak v úplnosti plyne z obsahu spisové dokumentace (zejména z odsuzujících trestních rozsudků) a odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak soud závěrem konstatuje, že žádná z žalobcem povšechně poukazovaných skutečností stran jeho rodinného a soukromého života na území, není natolik podstatná, aby převážila zájem společnosti na ochraně veřejného zájmu, a odůvodnila tak přehodnocení závěrů žalovaného ohledně zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Zdejší soud proto shledává zásah do rodinného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a soukromého života žalobce, kterého lze najisto označit za pachatele závažného drogového zločinu, jenž je seznatelně bezohledný k právnímu řádu České republiky, naprosto přiměřeným, a se závěry žalovaného se proto plně ztotožnil.

52. Pro úplnost lze v této souvislosti poukázat i na přílehlavé hodnocení uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42: „*Je velmi smutné, že stěžovatel, kterého je nutno považovat, jak již výše uvedeno, za profesionálního, dlouhodobě takto činného distributora drog zběhlého v kriminálním prostředí, důsledkům svého jednání vystavil manželku a syna (a nyní, po vydání přezkoumávaných správního rozhodnutí, zřejmě nově i dalšího potomka), s nimiž má podle zjištění správních orgánů, o jejichž relevanci nevznikly pochyby, harmonický a hluboký vztah. Nejvyšší správní soud kvituje, že přes své dlouhodobé závažné závadové chování je stěžovatel dobrým a milujícím otcem a manželem. Nicméně zájem ČR na tom, aby takové osoby jako stěžovatel se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným – podle všeho harmonickým a hlubokým – rodinným vztahem stěžovatele a jeho manželky a dětí. Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývající na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispoločenským jednáním o něj může přijít.*“ Zmínit je možno i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, v němž bylo uvedeno, že „*do zájmu dětí se tak nevyhnutelně promítá páchaná trestná činnost jejich rodičů. Obdobně lze nahlížet na drogovou trestnou činnost (k tomu srov. zejm. již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 220/2019 - 33), která rovněž jakožto značně společensky škodlivý jev narušuje i ty nejužší rodinné vztahy.*“
53. Dle hodnocení soudu tedy v posuzovaném případě žalovaný zjištěné (relevantní) skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života žalobce a jím spáchané úmyslné závažné trestné činnosti postavil proti sobě a na základě jejich poměření z nich učinil závěr, který v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil a se kterým se soud, vycházející ze shora citované konstantní judikatury, plně ztotožnil. Žalovaný tak při hodnocení ohrožení veřejného pořádku neodkázal toliko na pravomocné rozsudky odsuzující žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, ale zohlednil konkrétní okolnosti případu ve vztahu k trestněprávnímu jednání žalobce, za něž byl odsouzen, přičemž takový postup soud shledává plně odpovídajícím (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, či ze dne 16. 11. 2021, č. j. 4 Azs 284/2021-33, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2020, sp. zn. III. ÚS 2764/20). S ohledem na shora uvedené okolnosti se přitom soud se závěrem žalované o ohrožení veřejného pořádku ztotožňuje, zejména s ohledem na závažnost, charakter a rozsah trestné činnosti žalobce a uplynutí relativně krátké doby od jejího spáchání.
54. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí také vyplývá, že se žalovaný konkrétně zabýval i nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobce, a to zcela v odpovídající míře. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce přitom nepochybně negativním způsobem zasáhne do jeho rodinného a soukromého života, intenzita zásahu však není vzhledem k jeho bezohlednému závadovému jednání (tj. spáchané trestné činnosti) natolik vysoká, aby bylo možno hodnotit takový zásah jako nepřiměřený. V takové situaci totiž musí zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku převážet nad individuálními zájmy jednotlivce.

Soud tak dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností a jejich následné poměření, jak už bylo dříve popsáno, provedl žalovaný zákonným způsobem.

55. Nutno zdůraznit, že žalobce za nadepsané situace, kdy na území České republiky páchal drogovou trestnou činnost po dobu nejméně dvou let (ukončenou až jeho zadržením Policií České republiky), ani nemohl legitimně očekávat, že mu bude nadále umožněno zde budovat rodinný život v rámci zachování jeho trvalého pobytu.
56. Soud poté ve věci zaráží naprosto nemístná bagatelizace trestné činnosti žalobce, neboť je zcela mimoběžným označovat prodej a přechovávání pervitinu ve velkém rozsahu, a to v průběhu nejméně dvou let, přičemž bylo toto zásadně závadové a společensky nebezpečné jednání žalobce ukončeno až jeho zadržením Policií České republiky, za toliko „exces z řádného života“. Stejně tak absurdním je pokus žalobce toto jednání omlouvat tvrzením o tom, že se této trestné činnosti dopustil z důvodu tíživé (ekonomické) rodinné situace v době epidemie nemoci Covid-19, jelikož odkazovaná epidemie působila problémy v celé společnosti, a je tudíž naopak zavrženíhodným, že se žalobce právě v tuto celospolečensky náročnou a složitou dobu uchýlil (popř. ji „využil“) k páchání závažné drogové trestné činnosti. Doplnil-li žalobce v tomto ohledu v učiněné replice také to, že svým nezákonným jednáním ohrozil zdraví maximálně několika jednotlivců, resp. ti si ho ohrozili vědomě sami, pak toto tvrzení svědčí o zcela vymizelé sebereflexi žalobce nad jím spáchanou trestnou činností a jejími důsledky (mj. ohrožení zdraví společnosti), tj. o absenci respektu žalobce k základním hodnotám chráněným právním řádem České republiky.
57. Ke zcela obecné zmínce žalobce o tom, že musí (do budoucna) svou manželku a nezletilé děti na území vyživovat, poté soud za výše konstatovaných okolností ve stručnosti uvádí, že žalobci nic nebrání v tom, aby svoji rodinu finančně podporoval i nadále (např. i distanční formou), jelikož mu v tom napadené rozhodnutí žalovaného najisto nebrání.
58. Zmínil-li také žalobce bez jakékoliv specifikace, že je pro něj i jeho rodinu přesídlení do domovského státu nemožné, neboť by to znamenalo „nedozírné následky“, pak soud rovněž k tomuto prostému tvrzení připomíná, že nebyl povinen ani oprávněn (spekulativně) domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. V odpovídající rovině obecnosti však k tomu poukazuje na skutečnosti plynoucí z jeho vlastní výpovědi ve věci, a to, že je osobou v produktivním věku a zdravý, jazyk ovládá pouze vietnamský, přičemž byl ve Vietnamské socialistické republice naposledy v roce 2022, a to konkrétně za účelem léčby hemoroidů, což tedy dle soudu svědčí o tom, že veškeré vazby na svůj domovský stát nepochybně nezpřetrhal. Nadto jsou všichni jeho rodinní příslušníci též vietnamské státní příslušnosti. Z výpovědi manželky žalobce ve věci zároveň vyplynulo, že ve Vietnamu žije tchýně a švagrová žalobce. Dle výpovědi staršího syna žalobce, žije ve Vietnamské socialistické republice jeho babička a děda, s nimiž si občas volá. I na tomto základě tudíž nelze konstatovat, že by žalobce a jeho rodina neměli v jejich domovském státě žádné zázemí.
59. Zdejší soud poté zdůrazňuje fakt, že je naprosto nepřijatelné, aby byl „nejlepší zájem dítěte“ žalobcem jako zákonným zástupcem nezletilých dětí vnímán a vykládán jako jakýsi „neproniknutelný štít“, který by ho měl ochránit před následky jeho trestněprávního jednání v kontextu jeho pobytové situace, resp. že by žalovaný měl tolerovat takto intenzivní protizákonné chování žalobce, popř. rezignovat na zákonný postup ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Takový výklad dle soudu nelze v žádném případě připustit, neboť by šel přímo proti samotnému smyslu relevantní právní úpravy tak, jak už tato byla dříve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyložena. Případným je k tomu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25, že *„zájem nezletilého dítěte nemůže být vnímán absolutně. Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od rodičů. Děti mají právo na pravidelný kontakt s oběma rodiči (čl. 10 odst. 2 této úmluvy), což však neznamena, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. (...) zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou porušena stěžovatelem zmíněná ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud pak příslušně konstatoval, že zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebíje jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu.“* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31). Možno připomenout i názor Ústavního soudu vyslovený v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, že *„subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“* Shora citované závěry jsou dle názoru zdejšího soudu plně příslušné i pro nyní projednávanou věc.

60. V posuzovaném případě poté nebylo možno odhlédnout od skutečnosti, že § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je implementací čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Nejvyšší správní soud přitom dovodil přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, v důsledku čehož je při aplikaci § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nutno i při naplnění podmínek výslovně uvedených v tomto ustanovení zkoumat závažnost protiprávního jednání cizince a otázku, zda cizinec ohrožuje veřejný pořádek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, nebo ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53). Ačkoli žalovaný v souzené věci v napadeném rozhodnutí výslovně nezmínil ohrožení veřejného pořádku žalobcem přímo ve smyslu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, soud má jednoznačně za to, že shora odkazované relevantní hodnocení žalovaného obsažené v namítaném rozhodnutí ve zcela odpovídající míře naplňuje požadavek individualizace řízení a samo o sobě představuje v této konkrétní věci ekvivalent takového posouzení.
61. Lze proto shrnout úvahy žalovaného tak, že žalobce zcela nepochybně spáchal závažnou drogovou trestnou činnost, přičemž byl odsouzen k 8 a půl letému nepodmíněnému trestu odnětí svobody (odsuzující rozsudky trestních soudů v právní moci dne 1. 8. 2025); tento trestný čin spáchal s rozmyslem a ze ziskuchtivosti a v případném pokračování v této trestné činnosti mu bylo zabráněno až jeho zadržením a následným umístěním do vazby – předmětné trestné činnosti se dopouštěl nejméně dva roky. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí odůvodněně uvedl, že žalobce spácháním dané trestné činnosti hrubým způsobem narušil veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a veřejného zdraví. V této souvislosti žalovaný, vycházející z příslušných judikturních závěrů stran drogové trestné činnosti cizinců, v napadeném rozhodnutí konstatoval odpovídající a zcela konkrétní hodnocení věci, mající oporu právě v obsahu spisové dokumentace. Žalovaný tak seznatelně považoval protiprávní jednání žalobce za skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud se s tímto názorem žalovaného zcela ztotožňuje. Není tak důvodná poznámka žalobce, že je aktuálně ve výkonu trestu bezproblémový a v budoucnu nehodlá své pochybení opakovat. K tomu soud opětovně upozorňuje na fakt, že nadepsané odsuzující rozsudky trestních soudů nabyly právní moci dne 1. 8. 2025, z čehož je zřejmé, že žalobce vykonává uložený trest odnětí svobody ve věznici s ostrahou relativně krátce (zvláště s ohledem na délku uloženého trestu 8 a půl roku). Z toho je i dle soudu evidentní, že ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho závažnou trestnou činnost je stále aktuální. Soud v tomto ohledu považuje za potřebné doplnit, že skutečnost, že se žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody chová řádně, je právě samotným smyslem takového trestu, neboť má ze své podstaty vést k nápravě odsouzeného.

62. K prosté poznámce žalobce, že se žalovaný ve věci nezabýval tím, zdali bude v případě žalobce dán veřejný zájem na ochraně společnosti i v době, kdy bude propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, soud ve stručnosti uvádí, že skutkový stav je správním orgánem (zcela logicky) posuzován ke dni vydání jeho rozhodnutí.
63. Soudu poté nebylo zřejmé směřování žalobního tvrzení o tom, že v důsledku odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody bude žalobce na území České republiky pobývat i nadále, a to minimálně po dobu výkonu tohoto trestu, jelikož je tento fakt zřejmým důsledkem jeho odsouzení za spáchanou trestnou činnost, přičemž plně odpovídá dotčené právní úpravě a napadeným rozhodnutím je na něj seznatelně reagováno.
64. Závěrem soud upozorňuje, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno mj. zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud se proto mohl věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, tj. v projednávané věci do dne 4. 3. 2026 (středa), neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 2. 2026. Projednání později uplatněných žalobních bodů by poté znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů tedy soud nemohl přihlídnout k žalobním bodům, které žalobce nově vznesl až v učiněné replice ze dne 30. 3. 2026. Učinil tak totiž po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnými námitkami žalobce, že žalovaný v rámci posouzení otázky přiměřenosti kladl neopodstatněně k tíži žalobce i sekundární kriminalitu spojenou s užíváním drog a že se žalovaný vůči žalobci dopustil dvojího přičítání, když mu kladl k tíži jednak odsouzení a jednak druh trestné činnosti.
65. Pouze nad rámec k tomu soud podotýká, že z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by žalovaný žalobci neopodstatněně přičítal k tíži sekundární kriminalitu spojenou s užíváním drog, když se na základě učiněných zjištění zabýval konkrétní situací žalobce, přičemž vycházel z přílehlavých judikатурních závěrů týkajících se drogové trestné činnosti a jejích dopadů na společnost, a to v kontextu pobytu cizinců na území České republiky. Rovněž v tomto ohledu lze přitom seznat, že žalobce řádně nereflektoval úplný obsah napadeného rozhodnutí, resp. v této části vytrhnul z kontextu určitou skutečnost, na kterou poukázal izolovaně a (účelově) nepřilehlavě. Stejně tak soud vyhodnotil i ve vztahu k povšechné poznámce žalobce o tom, že se žalovaný vůči žalobci dopustil dvojího přičítání, jelikož byla trestná činnost žalobce ve věci žalovaným komplexně a odpovídajícím způsobem vyhodnocena, jak už bylo ostatně dříve vyloženo, přičemž v tomto ohledu soudu nevyplývalo žádné nepřípustné „dvojí přičítání“ k tíži žalobce.
66. Vzhledem ke všem uvedeným okolnostem tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.

67. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.
68. Osobám zúčastněným na řízení pak soud výrokem III. rozsudku nepřiznal náhradu nákladů řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť tyto osoby nebránily své právo, které by jim vyplývalo z rozhodnutí napadeného žalobou, přičemž jim soud neuložil ani žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jim mohly vzniknout náklady řízení. Ve věci též nebyly shledány ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, na jejichž základě by jim soud mohl na návrh přiznat právo na náhradu případných dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. dubna 2026

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.